

Смаль Юлія

Письменниця, авторка віршів і прози для дітей та дорослих, журналістка, учителька, пластунка. Закінчила хіміко-біологічний профіль Волинського ліцею, відтак – Волинський державний університет, за освітою – хімік. Також має диплом філолога.

Авторка «Абетки» (на пару з [Марисею Рудською](#) як художницею) і «Розмальовок та загадок ведмедя Веніаміна» (ілюстрував Віталій Січкачук), також електронного проекту «Пригоди в Догориногами світі», який розмальовувала [Світлана Балух](#). Учасниця різних авторських проектів від «Свічада», «Братського», «Теплих історій». Авторка казок та віршиків у журналах «Пізнайко», «Ангелятко», «Мамине сонечко» та ін.

Також пише блоги про виховання дітей та про цікаву побутову хімію.

Мешкала в Луцьку, виховує трьох дітей.

З 2014 живе в Китаї, в маленькому (півмільйонному) містечку Піньху, провінції Джедзянг, неподалік Шанхаю.

Твори:

Абетка

Розмальовка та загадки ведмедя Веніаміна

Цікава хімія. Життєпис речовин

Теплі історії з корицею

Казки: <http://kazky.org.ua/zbirky/dyvokrajina>

Казка про Незника

Жили собі братик і сестричка. Жили гарно і дружно в хатині невеличкій. Хоч хатинка була маленька, але діти і мама прибирали її чистенько. Діти у мами були слухняні-слухняні і дуже чемні.

Одного разу сестричка, братик і їхній друг, песик Бровко пішли до лісу по ягоди. Зайшли до лісу, а там суниці, чорниці, малинка, ожинка.

Збирають вони ягоди, збирають, трішки балакають, веселі пісеньки співають. Аж раптом:

– Хник-хник!

– Ти хто?

– Я хлопчик Зник.

– Ой, Зник, а куди ж ти зник?

– Я не спеціально, хник-хник. Я став невидимий!

– Знику, знику, не гуди, не вий. Як тобі допомогти?

– Треба злого лісовика перемогти!

– А як?

– А так! Назбирати до заходу сонця суниць, чорниць, малини і ожини більше, ніж він.

– От такої, нас двоє, а він один!

– Вас-то двоє, а він швидкий, хитрий і лютий...

– То, як кажеш, його гукнути?

– Тричі прокувікати, двічі прокукурукати.

– Кувік, кувік, кувіку, кукуруку-кукуруку!

Виліз з хащ лісовик, злий-презлий, страшний-престрашний!

– Хто тут шумить-біжить, мені спати заважає?

– Це ми тебе до бою за Зника викликаємо!

– Покажіться-но мені, такі сміливі, щоб я знав, кого перетворю на сорок галасливих!

– Це ми будемо з тобою змагатися, суниці-малину збирати – Зника у тебе забирати!

– Охохо! Ти ба! Ну давайте. Хе-хе, раніше від мене й починайте.

Збирають братик з сестричкою ягоди, збирають, а ті ягоди з їхніх кошичків зникають. Лісовик лежить собі, в вус не дує, тільки знай собі чаклує. У лісовика ягід все більше і більше, а захід сонця все ближче і ближче.

– Треба нам швиденько думати-гадати, як же лісовика-шахрая подолати?

– Я вам допоможу, – мовив Бровко. Як підбіг до лісовика, як гавкнув на нього, той і перелякався, аж гикавка напала. Гикає лісовик, гикає, ніяк не може чарівних слів вимовити – чари повернути.

Вхопив Бровко кошик з ягодами і відніс дітям. Вони ще трохи назбирали, та ось і захід сонця.

– Ой-ой-ой! – Заплакав лісовик. – Як же я тепер без Зника, я ж так до нього звик! Хто мені хату замете, їсти зварить, на ніч похникає?

– Як же тобі не соромно?! Хіба можна маленьких ображати? Будеш тепер жити один, а Зника ми заберемо з собою у дім.

– Та, який же він тепер Зник? – знову за своє лісовик. – Хник, хник, гик, гик! Ви ж мене перемогли! Чари зняли. Тепер він Незник, хник-хник!

– Ну, то й добре. Ходімо додому.

Тільки діти зібралися йти, як лісовик гукнув.

– Та ж зачекайте, які ви швидкі! Раз ви вже сміливці такі, що зняли чари зі зника, дружні, працьовиті і невтомні, то я допоможу вам швидше потрапити додому. А ще цей кошик з ягодами подарую, хоч за ним і не раз пошкодую. Бувайте.

А ввечері смачними лісовими ягодами ласували братик, сестричка, тато, мама, Бровко і хлопчик Незник, невеличкий.

Про сміливість, допомогу та вдячність

Живуть в океані величезні хижаки – акули. Їдять різних тварин – риб, морських котиків, тюленів, навіть необережних крокодилів. Можуть відкусити шматок човна або з'їсти цілу консервну банку. Акули дуже небезпечні і немає в воді істоти, яка б їх не боялась... Крім маленького смугастого лосося – смачної невеликої рибки. Чому ж акули її не їдять?

Все почалося дуже-дуже давно. Земля ще була молода, сонце світило яскравіше, і панували в світі величезні рептилії – динозаври. Панували майже скрізь – на суші, в повітрі, та не в воді. Володарем вод була акула – мастодонт. У небі ширяли птеродактилі – гігантські літаючі ящери, по суші ходили велетенські диплодоки та тиранозаври. Вони не дожили до наших днів, а акули й досі є...

Одного разу, саме в ті далекі часи, велика біла акула вийшла на полювання. Родина лососів ховалася в тріщині на дні моря. Їх закривали від всевидячого акулячого ока водорості, тому рибки сиділи тихо, боячись навіть трошки ворухнути хвостиком. Та один непосидючий Лососик вигукнув:

– Та ну! Сидіти цілий день в тісній ущелині не цікаво! Та й не бачив я ніколи цієї вашої АКУЛИ, яку всі так бояться. Краще я попливу бавитись.

І, не встигли родичі й слова сказати, чкурнув у водорості. Пірнав і тішився собі погожим днем, поки не помітив між каменями величезну тінь.

Допитлива рибка підпливла ближче і побачила найстрашнішу тварину в своєму житті. Вона завмерла з роззявленою пащею, зачепившись зубами за риф. Чудовисько знесилено рухало хвостом. Напівзакриті очі благали про допомогу. Маленький Лососик чимдуж помчав до страшної пащі. Один зазубрений зуб, виявилось, застряг і не давав відірватися. Зябра велетня важко опадали. Потрібно швидко рятувати, бо інакше ця риба загине!!! Лососик плавав між зубами-пилами. Хоч було дуже страшно, мусив порятувати бідолаху. Смугастий малюк розхитав зуба, штовхаючи його в

різні боки. От, страховисько ще раз сіпнуло головою і зуб залишився в рифі, а воно звільнилось. Маленький Лососик від жаху зіщулився і зрозумів, що утекти від хижої пащі не встигне. Аж раптом почув:

– Дякую тобі, крихітна рибко! – зітхнув порятований. – Знай, ти звільнив Акулу – володаря цих вод. Я б загинув. Дякую. Щоб віддячити тобі, обіцяю, що ніколи моя родина не зашкодить твоїй. І ніхто не зможе вас образити! А ти, мій маленький друже, можеш плавати зі мною. Завжди матимеш, що з'їсти, і будеш під моїм захистом.

З тих пір морями та океанами плаває дивна пара – величезна хижа акула і маленький смугастий лососик.

Різдвяна пригода

Тримай його, тримай! – гукнула мама Максиму. Вона стояла на порозі в капцях, хлопчик якраз закінчував одягати сніговика. Вночі прихопив мороз і зліплений вчора Льодяник мав би простояти всі Різдвяні свята.

Максимко обернувся за Бровком, що чимдуж біг, несучи в зубах саморобну різдвяну зірку.

– Біжи за ним! – гукнула мама. – Він не втече далеко. Довго не будь. Знайди по дорозі до тітки Орисі, поклич на вечерю.

– Добре, мамо, – Максим дременув за собакою. – Бровко!

Та тільки він ступив за ворота, як світ навколо закружляв. Ой, лихо! Хлопчик озирнувся: «Де це я?»

– Не бійся, я з тобою! – прогавкав Бровко. – Ми в чарівному світі, нам терміново треба знайти Чортеня, воно вкратило різдвяну зорю.

– Ой, а як же Різдво без зірки? І для чого тобі моя?

– Не може бути Свята без зорі! А саморобна зірка налякає Чортеня. Ти її робив для того, щоб нести радість людям – Ісус народився.

– То ж гайда! Треба поспішати, до вечора мало часу, а мені ще треба до тітки Орисі.

– Гав!

Максим з Бровком бігли стежками чарівної країни, дивуючись з чудернацьких птахів, золотих дерев і білих-пухнастих хмаринок прямо на дахах будинків.

– Я з вами! Я знаю, де бешкетник! – Маленьке Ангелятко в теплому білому светрику сіло на золотій гілці. – Сам я не дам йому ради. Швидше.

– Ха-ха! – Засміявся чортик, коли стежка повернула за ріг дивовижної ратуші. – Я не віддам вам зорі, навіть не просить.

– Але ж без зорі не може бути Святої вечері. Всі діти чекають на зорю, щоб повідомити радісну новину! – вигукнув Максим.

– Мені все-одно!

– Віддай зорю! – грізно гавкнув Бровко. – Або ж начувайся!

– Ні.

– Ти сам винен, - взяв до рук свою зірочку хлопчик.

За спиною в нього з'явилося Ангелятко, насупивши брівки. В Бровка дибки стала шерсть, якщо Чортеня вирішить втікати, то пес зловить його!

– Ааа! Так не чесно, - вигукнув неслух і спробував утекти. А ні! Бровка міцно вчепився в хвоста, Ангелятко стало перед Чортеням – руки в боки, а Максим високо підняв свою зірку.

– Не чесно красти зорю, красти свято! – сердито мовив хлопчик, забрав в Чортеняти зорю і повернувся до Ангелятка. Присоромлене Чортеня тихенько втекло. – От, тримай, віднеси її на місце.

– Дякую! Дякую! Так добре, що зоря повернулася!

– Гав! Нам пора! – світ знову закружляв.

– Бувайте, – почувся. Максим з Бровком опинилися біля воріт тітки. Хлопчик запросив її на вечерю і побіг додому.

А ввечері на небі вийшла зоря, всі раділи, колядували. Христос народився!

Перед Святвечором

На дворі вже майже ніч. Швидко темніє передріздвяною порою. Маленький Ангелик дуже втомився – цілісінській день натирив найм'якшою ганчірочкою Першу Зірку. Вона має бути така чиста і блискуча, щоб кожна дитина на землі змогла її побачити, щоб промінь від неї був такий яскравий, як в ту ніч, коли народився Ісус. Тоді, більше двох тисяч років тому, Зірка сяяла так, що три східних мудреці змогли дійти до маленької кошари з Божим Дитям.

– Ну, що там, Маленький Ангелику, ти встиг, бо пора вже. Чуєш? – Підійшов до Ангелика дорослий Ангел. – Вже і Ангели, і люди почали співати коляди, скоро закінчиться служба і треба сідати до святої вечері.

– Так, так. Я дуже старався!

– Ти молодець. А тепер, нумо, доєднаймося до Ангельського хору, будемо колядкою та молитвою славити народження маленького Ісуса.

Маленький Ангелик за руку з дорослим Ангелом пішли небесною стежкою до інших, щоб сьогодні, у святвечір, разом з усіма-усіма колядувати і радіти новій надії – Різдву Ісуса Христа.

– Синку, ти встиг? – підійшов татко до малого Тараса. Тарас цілісінській день прикрашав дідуха, вішав на нього яблучка та горіхи, а ще вирізав справжнісіньку зірку, щоб можна було завтра колядувати.

– Так, я дуже старався!

– Ти молодець, а тепер ідемо до церкви, щоб разом з людьми та ангелами співати колядки і славити народження Ісуса.

Тато одягнув на Тараса теплу куртку і засніженою стежкою, за руку, вони пішли до церкви, щоб разом з усіма-усіма колядувати і радіти новій надії – Різдву Ісуса Христа.

Маленький Ангелик разом з маленьким Тарасиком радісно співають різдвяних колядок.

«Христос народився!» – прошепотів Тарасик.

«Славимо його!» – так само пошепки відповів Ангелик.

